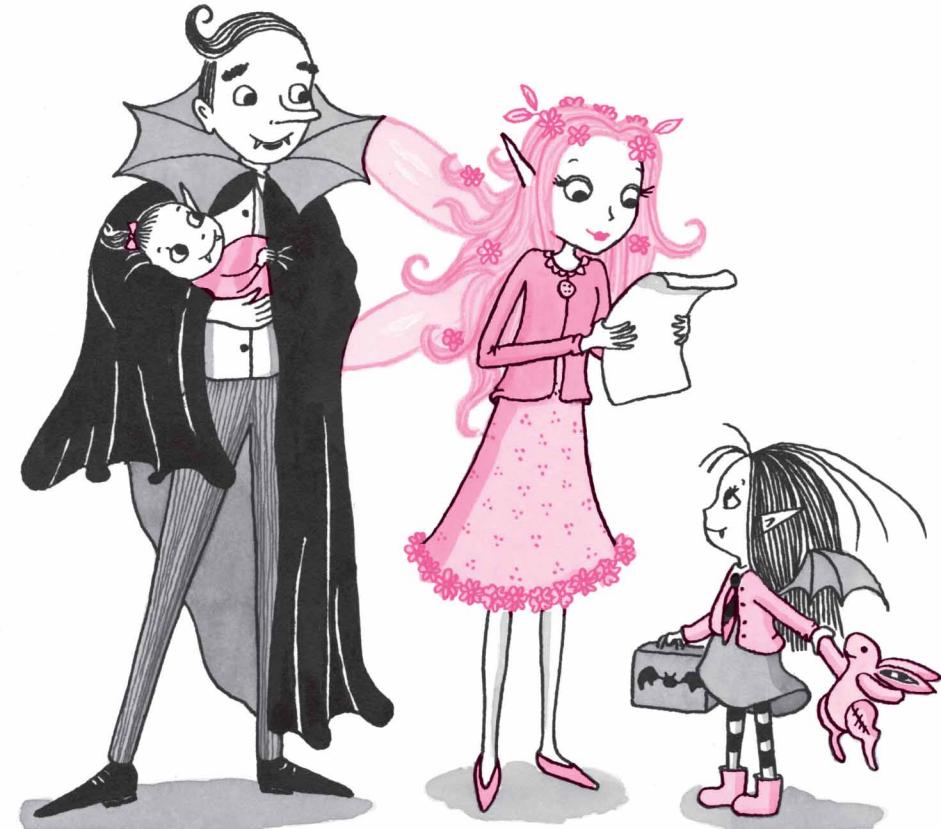

«Υπέροχα!» είπε η μαμά όταν έφερα το γράμμα στο σπίτι για να της το δείξω. «Ένα ιστορικό κάστρο! Θα είναι πολύ ενδιαφέρον. Θα ήθελες εγώ κι ο μπαμπάς να σας συνοδεύσουμε ξανά;»

«Εεε...» είπα διστακτικά. Η μαμά κι ο μπαμπάς είχαν βοηθήσει εθελοντικά στην προηγούμενη σχολική εκδρομή και (σχεδόν) όλα πήγαν καλά, αλλά εγώ έχω τις επιφυλάξεις μου κάθε φορά που προσφέρονται να βοηθήσουν. Το θέμα είναι ότι η μαμά μου είναι νεράιδα κι ο μπαμπάς μου βρικόλακας (παρεμπιπτόντως, εγώ βγήκα μισή βρικόλακας μισή νεράιδα). Δεν είναι σαν τους άλλους γονείς και μερικές φορές αυτό γίνεται κάπως ντροπιαστικό.

«Αν το θέλετε πραγματικά πολύ, μπορείτε», είπα. «Όμως η κυρία Τσέρι είπε ότι χρειάζονται μόνο έναν εθελοντή αυτή τη φορά. Άρα μπορεί να έρθει μόνο ένας απ' τους δύο σας».

«Μάλιστα», είπε η μαμά φανερά απογοητευμένη. «Κρίμα. Θα ήταν καλύτερα τότε να πάρεις τον μπαμπά. Ξέρεις πόσο λατρεύει τα παλιά κάστρα!»

«Ω όχι!» κλαψούρισε η Σαμάνθα δαγκώνοντας ανήσυχη τα νύχια της. «Σε τέτοια μέρη κρύβονται τα φαντάσματα».

«Καταπληκτικά!» αναφώνησε ο μπαμπάς. «Να πάω πρώτος;» Άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά και πίσω του ακολουθούσαμε ο Ροζ Λαγός, η κυρία Τσέρι κι εγώ. Τα υπόλοιπα παιδιά ακολουθούσαν διστακτικά.

«Να θυμάστε», άκουσα τον Μπρούνο να λέει. «Θα είστε ασφαλείς, αν φοράτε το σπρέι κατά των φαντασμάτων».

Το μπουντρούμι ήταν κρύο και σκοτεινό χωρίς κανένα παράθυρο. Στους τοίχους γύρω μας τρεμόσβηναν κεριά, δημιουργώντας σκιές που ορθώνονταν απειλητικά στο αμυδρό φως. Ακόμα κι εγώ ένιωσα ένα μικρό ρίγος στη ραχοκοκαλιά μου κι έσφιξα το πατουσάκι του Ροζ Λαγού.